

Cal filar prim, senyor Delgado. 0 tots moros o tots cristians

written by Jaume Gras i Bartrolí | 17 de juny de 2024

Fa pocs dies llegia una de les piulades del senyor Manuel Delgado en la qual opinava de manera molt laxa sobre la gent que ve de fora. Tots saben que al senyor Delgado li encanta provocar i que la seva manera de fer desperta fílies i fòbies a dojo. Al professor d'antropologia la gran ràdio monàrquica, i també la TV pública regional, li va oferir molt de protagonisme durant el procés, un protagonisme que li han retirat tan aviat ha desaparegut la tensió de la comèdia. M'imagino que devia ser un bon moment per donar sortida als comunistes de *debò* i a altres personatges de perfils estrambòtics i alternatius com la monja Forcadas o aquells que volien conciliar els horaris familiars que finalment han anat a engruixir la plantilla pública.

El professor deia en la piulada que als immigrants no cal integrar-los perquè ells ja constitueixen l'essència de la catalanitat. La nació de la transmutació i el canvi constant. El professor es va fer seva la doctrina Tarradellas "constitucional" i des del primer moment treu un bon profit a la supressió del gentilici que tant va agradar amb allò de *Ciutadans de Catalunya*. Aquest fenomen és únic al món. Cada cop que sento aquest criteri tan infantil que *Casa meva és casa teva* em venen al cap casos similars. Per exemple, fa ben poc, els habitants de Nova Caledònia, que deuen ser molt racistes, xenòfobs i feixistes a la vegada, han protestat enèrgicament davant l'Estat francès per la tupinada de col·locar en la llista d'inscrits per a la votació del referèndum als "Nous Caledonians", és a dir, gent que feia poc havia arribat a l'arxipèlag.

Aquest argument, que ni els caledonians, ni els sahrauís no accepten perquè no són imbècils, és el que surt cuinat de maneres coincidents de la ment dels principals exponents del criollisme hispà a Catalunya. El senyor Delgado n'és un. Com també hi figuren bona part dels autonomistes instal·lats.

Si algú té interès a saber en què consisteix l'essència d'aquesta pomada doctrinal destructiva, tan tolerada i propiciada pels nostres autonomistes porucs des de 1978, només cal seguir la particular dèria del professor ocurrent que practica l'ideologisme castís castellà a camp contrari. Si ho fa tan temeràriament, amb tanta determinació, és perquè se sent fort i ben acompanyat, sostingut per un ampli sector polític, acadèmic i mediàtic, com es devien sentir els criolls a finals del XVIII a les colònies d'ultramar. Se sent tan fort que en segons quins aspectes es mostra fins i tot condescendent amb els indígenes.

És ben clar que el criollisme hispànic en estat pur és el pitjor enemic de la catalanitat perquè està ben protegit i emmascarat per la valoració exagerada –i interessada– que han tingut les esquerres comunistes d'ençà del cop d'estat del maig del 37. El nacionalisme crioll és eminentment *progressista*. El senyor Delgado és un enyoradís d'en Lenin i del PSUC estalinista dels anys 50 i 60. Cada cop entenc millor que en aquells moments el *partit* li devia servir, a ell i a tants altres, per aparcar momentàniament les dèries i les fòbies ètniques particulars.

Francaament, jo comprenc que el senyor Delgado, comunista dels de debò, els hi tingui tanta mania a tota la colla *kumba* cristiana regional perquè, abans que la llei de la gravetat posés al seu lloc els règims despòtics de l'Est, a Catalunya, els socials cristians els van enfonsar sense necessitat de moure gairebé ni una cella. El que no va poder fer en Franco ho van ventilar amb destresa des de Montserrat. Només els hi va caler inventar-se la fal·làcia de *Catalunya un sol poble* i col·locar-los un cristià de cap de llista en unes eleccions

autonòmiques per rebentar el partit. Certament, els nostres autonomistes, la conxorxa autonomista, són *tremendos*. Hi estic d'acord.

Ara bé, el senyor Delgado i tots els *criollistes* haurien d'entendre que la nació i la catalanitat està pel damunt de tot això. Penso que un antropòleg hauria de saber que la catalanitat és prèvia al grapat de sanguinaris i *matarifes* governadors civils i militars que ens han destrossat amb tanta mala llet durant els segles XIX i XX, que la nació és molt anterior també als 2,5 milions i mig de *nous catalans* transferits "gentilment" els anys 60 pel règim feixista, i també molt anterior a la perillosa i nefasta colla d'autonomistes que ens han fet perdre el temps col·laborant amb els hispano-castellans des de fa decennis per mantenir privilegis particulars i polítics.

És a dir, la catalanitat està pel damunt de l'entusiasme dels Pujol, els Roca i els Maragall que van enredar el seu poble per blanquejar el postfranquisme monàrquic. Per cert, en Lòpez Raimundo i en *Guti* també s'hi van apuntar a la *kermesse* de la transició. El pinyol del *partit*. I el Comité Central.

El senyor Delgado té moltes més perles en la seva capseta de pandora. Una de recent és molt bona. És tan extraordinària que caldria fer-la arribar a les autoritats de l'autonomia palestina per facilitar la resolució definitiva del conflicte a la regió.

No pretenc desqualificar el coneixement i la saviesa del professor que deu ser molt elevada quan és capaç de viatjar en l'espai i el temps com un autèntic *Spiderman* roig de la tolerància i el *plurimultitot*. Versatilitat absoluta.

Cal fer-ho amb destresa quan afirma que el *Ramadà* forma part de la cultura popular catalana perquè era present i pretèrit, fins i tot a la sardana, o que no hi ha res de genuí pròpiament en la cultura dels meus avis, besavis i rebesavis.

Gran argument que serviria perquè els danesos tornessin a Irlanda a reivindicar els seus drets històrics. Fa gràcia que ho digui un senyor que es diu Delgado quan a Catalunya sempre n'hem dit i en diem primers, dels *delgados*. Com el general de Reus. I si ho fem així, no és per mania persecutòria sinó amb absoluta naturalitat, almenys fins ara.

Al meu modest entendre, perquè una llei o un argument social o polític sigui un principi vàlid, tingui cap i peus i no esdevingui un manifestació conjuntural de part i de combat, cal que es pugui aplicar a tot arreu. Que sigui un valor universal. Com la llibertat d'expressió o el dret a l'autodeterminació. Si obligar a dur el mocador a les senyores, sota pena de mort en algun cas, és nefast a l'Iran, també ho és a Ripoll, Manlleu, Balaguer o Barcelona per idèntiques raons, per exemple.

No crec que els capitosts de Hamàs o els líders de l'Autoritat Nacional Palestina els hi comprin aquesta interpretació recaragolada dels drets històrics de l'ocupació pretèrita perquè, en aquest cas, els israelians tindrien tota la justificació del món per voler ser hegemònics a la regió, segons la teoria "de nosaltres ja hi érem".

O tots moros, o tots cristians. Crec que cal filar primer el senyor Delgado.